

נותנים

ללכת

י. הרשקוביץ |

"תסלחו לי", אומר לנו לפתע דב, קוטע באחת את הסקירה שאותה מסר בלהט רגעים קודם לכן, "יש כאן לקוח שמקבל רכב. אני חייב להיות שם". הוא מדלג מהמשרד, מגיע לאולם הייצור ולוחץ בעוז את ידיו של ה'לקוח'. שניהם נראים נרגשים, ולא רק הם. עשרות העובדים שעמלו על בניית המערכות השונות של הרכב והם כעת מבצעים את ההתאמות האחרונות, מחייכים עכשיו חיוך רחב. בהגיע האות, נכנס הלקוח לרכב לקול תשואות, כמו היה חתן המובל לחופתו.

'תכירו, זה אורי, אומר דב שטקלר, מנכ"ל חב' 'תמן', וניכר ששניהם נרגשים מהמעמד. הפנים קורנות, העיניים נוצצות. ואם חשבתם שמדובר בשמחתו של לקוח שנכנס לרכב החדש או של המוכר שהצליח 'לדחוף' לו רכב, טעיתם.

אורי, אדריכל במקצועו, מפלס את דרכו לכסא הנהג בעזרת כסא הגלגלים עליו הוא יושב. הכסא משתלב בקבינה, ועכשיו הוא בוחן את המערכות השונות. את המנגנון שמפעיל את הדוושות שהותקן על סטנד לצידו, את ההגה האלקטרוני הזעיר שאותו הוא מפעיל בעזרת האצבעות. כאשר ישעין את הראש לאחור, על המסעד שיוורד מאחור, יפעיל בעזרתו את המגבים, האיתותים ומערכות נוספות, הכל בניע ראש.

בניגוד לצפוי, תהליך 'מסירת המפתח' יקח מספר שעות, במהלכן יבדוק הצוות האם המערכות מושלמות מבחינת הנהג. אך זה יהיה סופו של תהליך ממושך שהתמשך על פני חודשיים לפחות. במהלך התקופה הסתערו ב'תמן' על הרכב החדש כשהם מערטלים אותו לחלוטין. כל המערכות נשלפו והושארה בקושי השילדה. לאחר מכן הם בנו את הרכב מחדש, הפעם בדיוק מושלם לצרכיו של אורי. לפני ארבעה ימים מכר אורי את הרכב הקודם ששימש אותו

אפשר לנסוע בנוחות. רכב שעבר התאמה

במפעל 'תמן' שבראש העין מצליחים להעמיד בני אדם על רגליהם, פשוטו כמשמעו: נכים ומוגבלים שאינם מסוגלים לצעוד, יוצאים מהמפעל כאשר הם זוכים ב'רגליים' חדשות

■ **זוג הרגליים אינו אלא רכב מאובזר היטב שהותאם ספציפית לצרכיו של הנכה. בזכותו יתאפשר לו להתנייע באופן עצמאי וכלי שיהיה תלוי בזולת** ■ **בראיון ל'המודיע' מבהירים בעלי המפעל כי מה שמניע אותם זו תחושת שליחות: "רגע מאושר הוא כאשר אנו מצליחים להתאים רכב לנכה והוא מצליח לתמרן עמו בעצמאות"** ■ **ומתי מצאו עצמם בעלי המפעל בעין הסערה בשל השמירה על השבת?**

בנאמנות בחמש השנים האחרונות, כאשר ארבעת הימים בהם היה ללא רכב כמעט והוציאו אותו מדעתו. "לא היו לי רגליים", הוא אומר ומסתער בידיו על הבוקס, שאינו אלא מין ג'ויסטיק שאת המוט הוא מחזיק בידו. "פשוט ישבתי בבית, אין פגישות ואין יציאות. עכשיו אני הולך להסתער על הכבישים".

דב שומע ומחייך. המשפט הזה מזכיר לו נשכחות. לאחר מכן הוא יספר לנו: "לפני כעשר שנים מסרנו רכב ללקוח, נכה משרד הבטחון שנפצע קשות ברגליו. האיש עבר תהליך שיקום ממושך שנמשך מס'

פר שנים עד שהגיע אלינו ואנו הצלחנו להתאים עבורו את הרכב. כאשר הגיע הרגע המיוחל שבו הוא קיבל את הרכב הוא הגיע לכאן עם משפחתו ברכב המשפחתי. כל המשפחה נסעה והוא נשאר כאן להתאמות אחרונות ויצא לדרכו כשהוא נוהג ברכב החדש".

"חולפות שעות ואני מקבל טלפון. אולי אני יודע היכן האיש. נכנסנו ללחץ נוראי. אז לא היו פלאפונים, והעובדה שהאיש יצא לדרכו ולא הגיע לביתו העלתה בנו חששות כבדים. התקשרנו למשטרה, שלחנו את ניידות השירות שלנו שיסרקו את הכבישים, אך לאיש ולרכב לא היה זכר. רק בשעת ליל מאוחרת שב האיש לביתו. 'מה לעשות', התנצל בפני בני ביתו שנשמתם כמעט פרוחה מהם, 'קיבלתי היום בחזרה את הרגליים שלי, והם הוליכו אותי מאליהם. 'חרשתי' חנות אחרי חנות ושכחתי היכן אני נמצא'..."

"זהו התפקיד שלי", מנמק שטקלר, שיחד עם חברו מרטין אלנבוגן הקימו את המפעל שנחשב למספר אחת בארץ בבניית מערכות נהיגה לנכים. "אני לא מסוגל להחזיר לנכה את רגליו, אבל אני כן יכול לספק לו רגליים חלופיות. כאשר נכה יוצא מכאן עם רכב שמאפשר לו לשמור על עצמאותו — זהו מבחינתי רגע מתוק ששווה הכל".

לא רק רכב

את המפעל הקימו השניים לפני כ-19 שנה. השניים, דב ומרטין, שירתו יחד בתחום הטכני בחטיבת הפיתוח של חיל האוויר. וכשאנו אומרים 'חיל האוויר' יש לדעת ששמו של החיל הולך לפניו בכל רחבי העולם, ולא רק בשל מומחיותם של הטייסים או יכולותיהן של מערכות החימוש. בחיל הצליחו לחולל פלאים דווקא בתחום האלקטרוניקה. המערכות שפותחו כאן ומותקנות במטוסים הן לעתים המתקדמות בעולם. שאלו את א' פאר, כתבנו הצבאי, והוא ירחיב לכם (במסגרת המותר, כמובן).

את היכולת הזו הביאו עמם שטקלר ואלנבוגן לעולם הרכב. את היכולת הזו ואת התכונה שאומרת להם לא לראות לעולם את המערכות הקיימות כמוכנות מאליהן. במשך השנים רכשו מומחיות המאפשרת להם להתקין מערכות שבתעשיית הרכב המקורית לא